

بسم الله الرحمن الرحيم

۴ آبان ۱۴۰۴

خطبه‌ی ولادت حضرت زینب (س)

سپاس پروردگاری را که در توبه را بر بندگان گشود و راه بازگشت را مسدود نساخت؛ خدای کریمی که هرگاه بنده‌اش از لغزش خویش آگاه شود و دل به درگاه او آورد، رحمتش را بر گناه می‌بارد و او را در آغوش مهر خویش می‌گیرد پس رحمت او پیش از گناه ما بوده است و مغفرتش پیش از توبه‌مان. در آنجا که بانوی دو عالم حضرت فاطمه‌ی زهرا (س) می‌فرمایند:

سلام بر دقایقی که جان انسان‌ها از پلیدی شرک و نفاق با آب توبه و برگشت به طرف خالق خود نجات می‌یابد. زمانی که حضرت آدم (س) در آرامش رحمت الهی در بهشت زیبای خالق خود مشغول عبادت بود سیل ویرانگر نفس اماره آمد و او را از خانه‌اش آواره نمود و او را از نعمت‌هایش جدا کرد و در سختی فراق قرار داد. حضرت جبرئیل امین آمد و او را تشویق به توبه نمود. او دعا کرد و دعایش سایه‌ی نجات را بر سر خود و فرزندانش افکند و مجدداً داخل در رحمت الهی شد. پس امتحان الهی مانند سیلی است که اگر خانه‌ی وجود محکم نباشد آن را ویران می‌کند ولی پس از آن انسان ساختن خانه‌ی محکم را یاد می‌گیرد و عبرتی می‌شود برایش که باید از این پس خانه‌ای بسازد تا در مقابل امواج سهمگین نفس اماره دوامی جاودانه داشته باشد و خداوند در کتاب آسمانی قرآن می‌فرماید اگر در اثر جهالت گناهی مرتکب شدید توبه کنید که پروردگارتان آمرزنده و مهربان است. پس مراقب امواج سهمگین نفس اماره باشید که همواره به دنبال انسان در حرکت است، به ستون محکم توحید چنگ بزنید تا ساییانی باشد که شما را به دریای نجات برساند.

آری توبه، آغوش گشوده‌ی رحمت الهی است برای دل‌های غافل از خویش که هرگاه به ستون توحید پناه برند، از طوفان نفس گذشته و به ساحل امن عشق الهی می‌رسند. پس امشب به شکرانه‌ی این برگشت و مغفرت به سرور میلاد بانویی گرد هم آمده‌ایم که خود ترجمان رحمت خدا در زمین است. بانویی که صبرش از جنس یقین بود و

نگاهش، آرامش تمام دل‌های خسته. او آمد تا بندگی را در لحظه‌های امتحان معنا کند. حضرت زینب کبری (س)، آینده‌ی صبر خداوند در زمین است. نوری که در دل تاریکی ایستاد تا ایمان خاموش نشود. در چشمان او، آرامش کوثر الهی می‌درخشد و در صدایش، صلابت پدرش علی (ع) طنین دارد. مادر گرمی‌شان در مورد لحظه‌ی ولادت این گل خوشبو ولایت می‌فرمایند:

پدر گرمی‌ام رسول خدا (ص) آنگاه که دخترم زینب را در آغوش گرفتند چشمان مبارکشان را به آسمان دوختند و زینب را محکم به سینه‌ی مبارکشان چسبانند و فرمودند: شکر پروردگار کریم را که همان‌طوری که وعده فرموده به هر کس بخواهد پسر می‌دهد و به هر کس بخواهد دختر می‌دهد و به هر کس بخواهد هم دختر و پسر می‌دهد و اکنون دامن دخترم زهرا (س) از نعمت دختری پر شده است که رسالت مرا با صبر و استقامت زنده خواهد داشت. آنگاه که دشمنان سعی می‌کنند تا با دهان خود نور را خاموش کنند، او آن را منور خواهد کرد. سپس شال مبارکشان را از دور گردن باز کردند و به دور زینب پیچیدند و آن را به آغوش من دادند و فرمودند: از خاندان من فرزندی به دنیا خواهند آمد که دین خدا را با وعده‌های حقّی آن به زمان‌های گذشته و آینده نشان دهند و در رسالت مرا یاری کنند و من او را در آغوش فشردم و در چشم‌هایش عرش پروردگار را دیدم و عظمت خلقت را تحسین نمودم و بسیار سپاسگزار نعمت الهی هستم که عشق به زینب یعنی عشق به حقیقت پس حقیقت خلقت او، رسیدن به نهایت عزّت یک انسان در اطاعت از خالق خود بود.

پس عزتی که در جان زینب کبری (س) معنا یافت در تاریخ ماندگار شد. او وارث رسالت، پاسدار حق و پلی میان نبوت و امامت است. نوری که از نگاه رسول خدا آغاز شد و تا ظهور آخرین حجت الهی، استمرار خواهد داشت.

آری، در چشمان زینب، آینده‌ی دین نمایان بود؛ آینده‌ای که در آن، وعده‌ی خدا به دست آخرین ذخیره‌ی خدا به کمال خواهد رسید و جهان در پرتو آن مائده آسمانی طعم آرامش و عدالت را خواهد چشید که چه زیبا این مائده‌ی آسمانی را سرور بانوان عالم توصیف می‌کنند:

امت آخر از امت پدرم یک مائده دارند که طعم دلچسبی دارد. بردن نامش عشق است و صبر بر نبودنش مانند عسل شیرین چون شیرینی ظهورش وعده‌ی الهی است پس صبر بر غیبتش شیرین است و اشک بر نبودنش مانند نرم بارانی است که روییدنی هایش معطر و خوشبو است مانند «وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ فَبَأَىٰ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ» پس آنچه در آیات قرآن کریم می‌درخشد همگی حکایت از دولتی دارد که نامش دولت ظهور است پس ما نیز همگی برای ظهور آن دولت کریمه فریاد می‌زنیم:

اللهم عجل لولیک الفرّج